

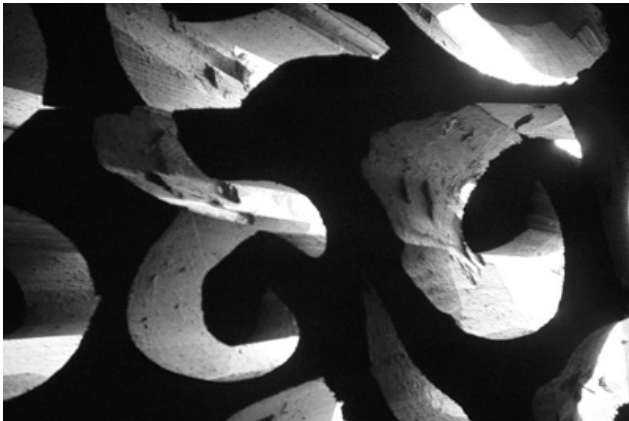

Addiktio

Siinä Se vaan oli. Aivan turhan panttina. Mua vitutti suunnattomasti. Mitä mä pystyisin sanomaan? En todellakaan voinut vaikuttaa tilanteeseen. Virnistin häijyisti. Niinkuin Se muka sillä tavoin katoaisi. Olisin voinut antaa mitä tahansa, jos Se häviäisi ja antaisi minun olla rauhassa.

Sisälläni jylisi äänetön raivo. Pakko vaikuttaa tyyneltä. En menetä hermoja. Hymyilen pirullisesti. Ivailen Sille. Paskat. Mitä minä välittäisin? Aurinko pilkisti pilven takaa. Tunsin olevani pelkkä teeskentelijä. Vihani kasvoi. Liikkuiko Se vaivihkaa?

AM-foto:

"Aurinko pilkisti pilven takaa."

Päässäni risteili useita vaihtoehtoja. Jopa muutama pätevä toimintasuunnitelma. Tunsin olevani niskan päällä. Naurahdin ääneen. Lihanuija oli lähettyvillä. Levoton olo valtasi mieleni. Jospa lamaanun ratkaisevalla hetkellä? Mutta minähän hallitsen tilanteet! Mitä jos Se yllättäisi? Ylivoimayökkäys. Olisiko se mahdollista?

Toisaalta oma mottoni oli, ettei mikään ole mahdotonta. Hikipisarot pyrkivät pintaan. En menetä hermoja. Ne virnuilivat minulle. Olin aivan varma asiasta. Yhtä varma kuin pyörän-sarvet takakumin ilmavuudesta. Panokset oli asetettu. Mitä minulla olisi menetettävänä? Tulevasta tuntemattomasta kun ei voi tietää.

Henkinen voimakkuuteni kasvoi. Se sai rauhassa kiroilla. Siinäkin on pieni mahdollisuus kiertyä umpisolmuun ja tukehtua kivuliaasti. Siinäpä mieltä tekosiaan. Hitaasti kuihtuessaan, tietäen katoavansa pian ikuisuuksiksi. Häivähtikö mielessä säälin ailahdus? Vai oliko se pelkkä helpotuksen tunne? Se hiipi lähes huomaamattomasti. Osasin odottaa rumaa jälkeä. Varpaitani kihelmöi. Pulssi tiheni. Jokin syövytti ihoani. Viiltäviä pistoksia vilisti ympäri kehoa. Saatana. En menetä hermoja.

AM-foto:

Elämä ei ole mielikuvitusmatka.

Silmiä polttaa jumalattomasti. Ne ovat aivan kuivat. Väistämätön tapahtuu. Yritän pinnistellä vielä hetkisen. Viimein räpäytän. Saatan kuulla ripsien aiheuttaman kohahduksen. Se villiintyy ja sulkee silmänsä voitonriemuisena. En pysty ymmärtämään. Ei taas! Jo liian mones hävitty erä. Se katselee minua piinaavan hillittynä. Se saa hermoni. Minä, raunio.

Yhteinen iho, sama vartalo. Eri ajatuksen päinvastaiset tavoitteet. Sisäiset siamilaiset. Loputon taistelu. Pala palalta muuntaudun. Läimäytän lihanuijalla lihan ohueksi pihviksi ja suuntaan kohti aurinkoa. Vailla ymmärrystä. Otan taskustani purkin. Pieni sininen kappale katoaa sisuksiini. Se haihtuu. Samalla sen voittoisa olemus menettää merkityksensä. Minä haihdun. (Heidi Niemelä)

”Appelsiini, avoimena mehukas.
Rusina, rypyyisenä..” (Petri Soininen)